

© 2018 Lavinia Călina

© 2018 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare.

Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

Cărțile Arven: un trademark

Editura Herg Benet

Str. Dr. Aurel Vlaicu nr. 9, București

România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CĂLINA, LAVINIA

Ultimul avanpost / Lavinia Călina. – Ed. a 2-a. –

– București : Herg Benet, 2018. –

4 vol.

ISBN 978-606-763-224-8

Vol. 1. – 2018.

– ISBN 978-606-763-225-5.

821.135.1

Tipărit în România

LAVINIA CĂLINA

ULTIMUL AVANPOST

VOL. 1

TEEN FICTION
HERG BENET

2018

CAPITOLUL 1

Iași, 08 Mai 2046

Respiră adânc. O să fie bine. Nu, n-o să fie bine, am să uit tot discursul. Degeaba îl repetam în gând, din nou și din nou, aveam emoții. Și o mahmu-reală groaznică.

Două fete se învârteau de zor în jurul meu, ca niște albinuțe enervante. Camera de hotel mirosea a tot felul de creme, machiaje, parfumuri. Pe masă erau împrăștiate trusele de cosmetică ale stilistilor. Una dintre albinuțe îmi tot încărca părul de fixativ, iar cealaltă nu se putea decide între două nuanțe de ruj.

Le tot încerca pe mâna și îmi tot explică ceva în legătură cu rochia și culoarea tenului meu. De parcă la culorile ei de tot rahatul îmi stătea mie gândul! Albinuța nr.1 continua să mă intoxice cu produsele ei pentru păr, care îmi provocau greață. Mi-am dus mâna la gură, încercând să estompez senzația de vomă ce îmi cuprinse corpul.

— Gata! m-am răstit eu la ea. Ce dracu', vrei să mă omori?

— Mă scuzați, a spus băgând capul în pământ. M-am ridicat de pe scaun și m-am postat în fața oglinzi, ca să pot vedea rezultatul final. Eram conștient că îmi frecam mâinile de nervi, uram să vorbesc în fața unui public, îmi era greu să fiu naturală atunci când trebuia să recit un text scris de alții. M-am privit în oglindă, să mă asigur că nu mi-am întins machiajul fără să vreau. Dar nu, arătam sublim: părul arămu, ochii verzi, rochia albastră, colierul de argint, machiajul perfect, toate completau iluzia. Ce mai, eram ca o păpușă, una nouă, proaspăt scoasă din cutie. *Las' că o să treacă și ziua de azi.*

— Sunteți foarte frumoasă, mă linguși una dintre albinuțe.

— Rochia asta vă vine perfect, adăugă cealaltă.

Mi-am dat ochii peste cap. Aveam buna dispoziție a unui condamnat la moarte și numai de lingușelile lor nu îmi ardea. În colțul oglinzi, senzorul pălpăia anunțându-mă că am trei mesaje necitite. Două de la Sonia, primul compus din multe înjurături la adresa unei firme de pantofi, iar al doilea în care îmi spunea că e în drum spre hotelul unde eram eu cazată. Al treilea era de la unul dintre consilieri, lung și plăcitor, ca de fiecare dată, în care mi se prezenta programul complet pe ziua de azi.

Aș fi dat orice să fiu acasă. Și asta era doar prima oprire, după prânz urma să mergem în Regiunea 5, loc care îmi displăcea groaznic. Zonă industrială, cartiere sărace, mult fum, multă mizerie, oameni veșnic nemulțumiți, cam la asta se

rezuma 5. În urma războiului rămăseseră puține orașe locuite, mareea majoritate fiind azi pustii și considerate zone restricționate. Speram ca măcar acolo să fie mai răcoare, căci în Regiunea 1 era caniculă.

Pașii mei se îndreptau spre micul bufet amenajat într-un colț. Am furat un fursec cu ciocolată și mentă și l-am mâncat pe nerăsuflate, mi-am pus și o cană de cafea, dar n-am ajuns să amestec bine zahărul în cană, fiindcă m-am trezit cu Sonia întrând nervoasă în cameră.

Sonia Vînceanu, cel mai bun designer de modă din regat. Creează rochii, haine și bijuterii de la vîrstă de 17 ani și toți sunt înnebuniți după hainele ei. Ne cunoscusem cu 3 ani în urmă, când tata o angajase să îmi facă o rochie pentru majoratul meu, iar de atunci e mereu alături de mine la evenimente importante. Iar azi, azi e un eveniment al naibii de important.

Mi-a aruncat o singură privire și, din deget, mi-a făcut semn să mă învârt. După mutra pe care o afișa era clar că nici ea nu era bine dispușă în dimineață aceea. Ținea în mână o cutie de pantofi și vorbea la telefon, asta dacă tipetele ei puteau fi numite „vorbit“. A trântit cutia pe masă, apoi și-a continuat discuția aprinsă, gesticulând nervoasă prin cameră. N-am înțeles eu mare lucru din ce tipă, dar cu siguranță era ceva legat de pantofii mei, cu o nuanță și jumătate mai deschiși decât ar fi vrut.

La început, când făcea crize de genul acesta, credeam că e nebună și înfumurată, pe urmă am

ajuns să o accept așa cum e. Mereu voia totul perfect. Uneori mă exaspera. Era extravagantă și puțin îi păsa de părerea altora.

Nici ea nu mă îndrăgise de prima dată, eram mofturoasă, nu mă mulțumea nimic și nu mă puteam hotărî niciodată în privința culorilor. Totuși era ceva ce ne lega. Niciuna dintre noi nu avusesem prea multe prietene în copilărie, eram amândouă distante față de ceilalți. Ne plăcea să ne contrăm și să ne certăm când era de luat o decizie, dar era singura persoană cu care puteam discuta și care reușea să mă bine disponă. În plus, prietenia noastră ne aducea publicitate și atenție atât din partea presei, cât și din partea populației. Era o placere pentru mine să îi port creațiile oriunde mă duceam, iar pentru ea era o onoare ca fiica Ministrului Afacerilor Interne să fie mereu surprinsă în poze purtându-i realizările.

— Uită-te și tu ce căcat mi-au trimis astia! îmi făcu ea semn spre cutie. Păi eu asta am cerut? Ai dracu' incompetenți, nu sunt în stare să execute o simplă comandă!

Deschizând cutia, am avut o clipă tentația de ai spune că exagereză și că sandalele respective au aceeași culoare cu rochia, dar m-am abținut. N-aveam nervi să o scot mai tare din sărite.

— E în regulă, am spus eu. Oricum e prea târziu să căutăm altele.

A oftat și s-a așezat bosumflată pe un scaun.

— Arată fantastic! spuse ea.

— Nu mai are cin' să te laude? am întrebăt-o, zâmbind.

— Cineva trebuia s-o spună, mă alintă ea.
— Îmi pare rău, Sonia, sunt foarte amețită în dimineața asta. Rochia e minunată, mulțumesc!

Își admiră creația, de parcă acum era prima dată când o vedea. Ochii ei mari, căprui, mă priveau plini de fascinație. Se ridică și începu să se învârtă aiurea prin cameră. Sonia era mai mică de statură ca mine, fapt pentru care se cocoța mereu pe tocuri cât mai înalte. Aveai uneori impresia că la cel mai mic pas greșit avea să se împiedice și să se împrăștie pe jos.

— Ai văzut ce zarvă e afară? spuse ea îndrepătându-se către ecranul de pe perete.

Un simplu gest din încheietura mâinii și ecranul se aprinse. Toate canalele de televiziune difuzau imaginii din Piața Unirii. Locul era împânzit, iar oamenii continuau să vină. Fiind zi de sărbătoare, nimeni nu lucra. Fabrici, birouri, magazine, toate erau închise.

Oamenii din oraș și din satele vecine se înghesuiau ca să fie cât mai aproape de marea scenă amplasată în mijloc. Purtau steaguri cu însemnele regatului, aveau flori și bannere în mâna. Cei din Armata Regală împânzeau zona, verificând fiecare persoană care se îndrepta spre piață. Dronele de supraveghere survolau în aer, iar reporterii faceau poze și luau interviuri. Ofițerii se pregăteau de defilare.

— Nu mă așteptam să fie atâta lume, am spus eu fără să-mi arăt emoțiile. Deci, ce zici de păr? Am aprobarea ta sau nu?

— Ești superbă, îmi spuse ea apropiindu-se să

îmi examineze câteva șuvite. Vezi, îți stă mai bine roșcată, decât cu castaniul ăla spălăcit. Stiliștii mei au făcut o treabă bună. În plus, culoarea se asortează cu rochia. Să nu uiți la interviu să zici cine a creat-o!

— Nu uit! am asigurat-o eu, de parcă la asta îmi stătea mie gândul.

Telefonul ei sună, iar Sonia ieși pe ușă înjurând pe cel ce îndrăznise să o deranjeze. Albinuțele erau aproape gata de plecare. Făcuseră curățenie în urma lor, dar miroslul dulceag și înțepător al produselor de cosmetică încă se simțea în cameră. Mi-am mai luat un fursec cu ciocolată, dar Sonia reveni în încăpere și mă certă.

— Fii serioasă! O să umpli rochia de firimituri și o să-ți strici machiajul. Ai puțină răbdare, o să mănușcă mai târziu!

Îmi luă fursecul din mâna și reverifică machiajul. Îndepărându-mă de ea, am scos sandalele din cutie. Pe lângă faptul că eram destul de stresată, mă mai exaspera și ea.

— Mi-e foame, n-am apucat să iau nici măcar o gură de cafea! M-am culcat târziu, nu am putut dormi... iar am...

— Iar ai avut coșmarul? îmi termină ea gândul.

Nu mulți știau despre noptile mele pline de teroare, în care mă trezeam transpirată toată și tipam diverse lucruri. Sonia se număra printre puținii cărora le împărtășisem acest lucru.

— Nu am timp să mă gândesc la asta acum, am închis eu subiectul.

— Așa se explică de ce ești atât de cu susu-n

jos în dimineață astă! Fără cafea, fără somn și mă gândesc că și fără vreo țigară.

— Suntem la etajul 26, camera mea nu are balcon și căcatul ăsta de geam nu merge deschis, am comentat eu, încercând în același timp să îmi leg breteleau la sandalele.

Avea dreptate, mi se ceruse mereu să fiu un exemplu, să arăt și să mă comport ca o domnișoară bine crescută, iar viciul meu strica imaginea perfectă, creată din greu de alții. Așa că, de fiecare dată când participam la câte o manifestare publică, trebuia să îmi mușc buzele aşteptând să se termine sau să mă strecor la baie, într-o mașină ori o cameră întunecată, ca să pot fuma liniștită. Iar dacă aveam ghinionul să mă vadă cineva, trebuia să ascult din nou discursul plictisitor al consilierilor. De multe ori, când lumea nu era atentă, mai trăgeam câte un fum pe ascuns de la Alex.

— Alex s-a îmbrăcat? am întrebat, realizând că de când m-am trezit nu am primit nicio veste de la el. Te rog, nu-mi spune că doarme!

— După cheful de aseară? spuse Sonia râzând. Apropo, am auzit...

N-am mai stat să ascult comentariile ei, i-am făcut semn că nu mă interesează și am deschis ușa la cameră. M-am îndreptat spre cei doi gardieni ai mei, întrebându-i dacă știu ceva de Alex, dar amândoi au dat din cap că nu. Apoi am realizat că e ceva diferit și privirea mi s-a fixat pe unul dintre ei. El zâmbi, îmi întinse niște hârtii și încerca să zică ceva. L-am tăiat-o scurt:

— Tu cine naiba mai ești? Și ce sunt astea?

— Mă scuzați, se făstâci el, trebuia să mă prezint mai devreme, dar nu am vrut să deranjez. Am fost angajat chiar în dimineață aceasta... știți, pentru mine e o mare onoare să...

— Plictisitor, am spus eu. Și cu astea ce mama dracului trebuie să fac?

— Să semnați aici, vă rog! Doar o formalitate, știți...

Am aruncat o privire fugitive printre hârțoagele alea, n-am înțeles nimic și am semnat fără să mai stau pe gânduri. Eram pe fugă, nu aveam timp să-i și fac nou lui venit tot tacâmul cu protecția muncii. L-am aruncat hârtile semnate în brațe, iar când am văzut că mai vrea să zică ceva i-am făcut semn să își țină gura. Am trecut pe lângă el, mergând pe corridor spre apartamentul în care era cazat Alex, rugându-mă în sinea mea să fie gata la timp.

Mirosul de alcool și tutun era insuportabil. Camera arăta groaznic. Pe jos era plin de chiștoace, pahare sparte și resturi de mâncare. Un scaun de lemn zacea rupt pe jos, în timp ce pe un perete se puteau vedea pete de vin — *sper că sunt de vin*. Pe o măsuță, un pliculeț cu un praf alb se întindea împărăștiat lângă o sticlă de whisky. *La naiba, Alex, ce ai mai făcut de data asta?* Stăteam în fața dormitorului lui, ezitând să apăs pe clanță.

Probabil că ar fi trebuit să mă rog mai mult, căci deschizând ușa am descoperit camera devastată. O tipă blondă cu șuvițe verzi, puțin de-colorate, dormea în pat. Nu îmi aminteam s-o fi văzut cu o seară înainte, dar nici n-am prea dat

importanță oamenilor prezenți. Fata bolborosi ceva, mijindu-și ochii, apoi se întoarse pe partea cealaltă, adormind la loc. *Te rog, fiu majoră, te rog... îmi repetam în gând.*

Încercam să-mi amintesc câte ceva de la petrecere, dar nu îmi veneau decât frânturi, nimic concret. Ștui că la un moment dat cineva a spart niște sticle de perete, câteva persoane s-au luat la bătaie, iar unul dintre gardienii mei a fost rănit. *Acela cu glumele lui, cum naiba îl chema?... Da, asta explică de ce a venit tipul cel nou.* Se pare că tata nu pierduse mult timp și deja trimisese un înlocuitor. M-am apropiat ușor de fată, când un zgomot ce venea din baie mi-a atras atenția.

— Alex?

— Ce? spuse scotând capul pe ușă.

— Ce faci? Ești gata?

— Nu! îmi făcu semn spre cravată.

Am intrat după el în baie și i-am aranjat gulerul la cămașă. Mă privea încontinuu, probabil aștepta să înceapă cu reproșurile sau să reacționeze în vreun fel. Nu am spus nimic, dar la un moment dat privirile ni se întâlniră și mi-am văzut chipul reflectat în ochii lui albaștri. Aș fi vrut să spun multe, dar nu am făcut-o. I-am legat cravata și am dat să ies din baie, dar el mă prinse de mâna și mă trase înapoi.

— Ai plecat devreme azi noapte! spuse el ca un soi de muștrare și scuză, totodată.

— Nu era devreme, era ora unu, în plus mă simțeam foarte obosită.

— Păcat, ai pierdut o petrecere bestială. Mă

mir că nu ne-au dat afară din hotel.

— Da, aș vrea eu să văd prostul care ar încerca să te dea afară pe tine.

— Poftim? întrebă el deranjat.

— Nimic, am răspuns eu mușcându-mi buzele.

Alexandru Ivan Negri, sfidător, narcissist, petrecăreț, egocentrist și dependent de mai toate substanțele toxice la care te poți gândi, legale și ilegale. La cei 25 de ani ai lui, era cel mai problematic membru al familiei Negri. În caz că nu am menționat mai devreme, familia lui Alex e cea care conduce regatul... *a, da... și Alex va fi viitorul meu soț.*

Attitudinea sa de petrecăreț/rebel punea o amprentă urâtă pe imaginea familiei regale, aşa că maică-sa, viitoarea mea soacră, angajase câțiva consilieri care să mascheze totul. Astfel, în urmă cu vreo patru ani, cineva a decis că o logodnă cu o fată dintr-o familie bună ar putea să ascundă față adeverată a lucurilor.

Eu aveam 17 ani și el 22 când părinții noștri ne-au logodit. Nu am putut spune nu, de fapt nici nu am fost întrebată vreodată dacă vreau, decizia era deja luată, eu doar am fost pusă în fața faptului împlinit. Alex nu era un băiat urât, ba din contră, era blond, avea ochii albaștri, nu era foarte înalt, dar avea o atitudine impunătoare. Știa mereu ce să spună și în ce mod să o spună, încât să obțină exact ce voia. Și mereu obținea ce voia.

Citiseam într-o carte, sau auzisem de la cineva, – nu mai ștui sigur –, că dragostea ține doar trei ani; ei bine, la noi a ținut trei săptămâni. Am